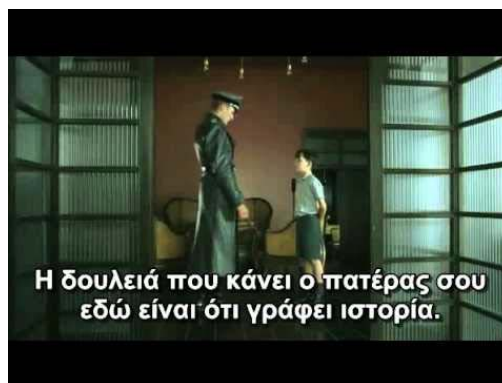

Όταν διάβασα το βιβλίο μου πέρασαν από το μυαλό διάφορα μηνύματα. Το πρώτο, όμως, που σκέφτηκα ήταν η διαφορετικότητα. Η γνώμη του πατέρα, την οποία την εξέφρασε στον γιο του, ότι οι άνθρωποι από την άλλη πλευρά του συρματοπλέγματος δεν είναι άνθρωποι, δεν είναι αληθής. Οι άνθρωποι και από τις δύο πλευρές έχουν ψυχικές και πνευματικές ομοιότητες. Οι διαφορές τους είναι σωματικές, αφού οι Εβραίοι λόγω της πείνας και της κούρασης έχουν πιο αδύνατο σώμα από τους Γερμανούς, οι οποίοι τρώνε κανονικά και καθημερινά δεν υπάρχει όριο ξεκούρασης. Επιπλέον, οι άνθρωποι δεν έχουν τα ίδια δικαιώματα, καθώς οι Εβραίοι είναι οι φυλακισμένοι και οι Γερμανοί οι κατακτητές. Συμπεραίνουμε, λοιπόν, πως οι άνθρωποι και από τις δύο πλευρές του συρματοπλέγματος δεν διαφέρουν ακόμα κι όταν δεν έχουν τα ίδια δικαιώματα ή τις ίδιες σωματικές δυνάμεις. Επιπρόσθετα, στο βιβλίο φαίνεται η παιδικότητα και η αθωότητα των παιδιών, καθώς δε συνειδητοποιούν τις κακουχίες που περνούν οι Εβραίοι. Παράλληλα δε γνώριζαν τι θα πει πόλεμος, δεν τους ενδιαφέρουν οι διαφορές που έχουν οι Εβραίοι με τους Γερμανούς. Θέλουν μόνο να παίζουν και να έχουν φίλους. Έτσι, λοιπόν, καταλαβαίνουμε πως η συνείδηση των παιδιών είναι πολύ πιο αθώα από αυτήν των μεγάλων.

Η ανάγνωση αυτού του βιβλίου μου προκάλεσε διάφορα συναισθήματα. Αρχικά, λυπήθηκα με το γεγονός ότι ο πατέρας είχε πάρει ένα μεγαλύτερο αξίωμα στη δουλειά του, το οποίο όμως ήταν πολύ άσχημο για τους Εβραίους. Έτσι όλη η οικογένεια θα αναγκαζόταν να μετακομίσει σε ένα ακατάλληλο μέρος για τα παιδιά κοντά στο στρατόπεδο. Όταν όμως ο Μπρούνο συνάντησε τον Σμούελ χάρηκα, αφού ο Μπρούνο είχε αποκτήσει έναν νέο φίλο στο μέρος στο οποίο είχαν μετακομίσει και έτσι θα είχε κάποιον να μιλάει. Ένωσα συγκίνηση μόλις ο Πάβελ βοήθησε τον Μπρούνο να σηκωθεί και μόλις του καθάρισε την πληγή, αλλά όταν Κότλερ φέρθηκε τόσο άσχημα στον Πάβελ ένωσα άγχος για το τι θα ακολουθήσει και στεναχωρήθηκα για τον Πάβελ. Όταν η μητέρα αποφάσισε να γυρίσουν πίσω στο Βερολίνο χάρηκα που ο Μπρούνο θα έβρισκε ξανά την παρέα του και θα μπορούσαν να παίζουν και πάλι καθημερινά, αλλά ταυτόχρονα λυπήθηκα, αφού θα αναγκαζόταν να αποχαιρετήσει τον Σμούελ. Τέλος, αισθάνθηκα στεναχώρια όταν τα δύο παιδιά, ο Μπρούνο και ο Σμούελ, εξαφανίστηκαν. Έτσι, λοιπόν, το βιβλίο αυτό είναι πολύ συγκινητικό και τα γεγονότα που συμβαίνουν μας κρατάνε σε αγωνία ως το τέλος.

Ναταλία Ανδριανάκου